

TÁBOR 2000

PŘÍPRAVA TÁBOŘIŠTĚ PO NAŠOM

23. - 25. 6. 2000

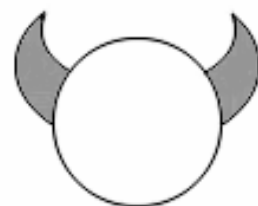
Výprava nikdy nekončí kruhem nebo rozchodem na nádraží - aspoň u nás ne. Tentokrát se odvšivení dětí a rozlet hromady zas o něco více zcestovalých spacáků, ešusů a dalších nezbytných potřebností rozšířil o rozvěšení promoklého týpí po zahradní místnosti a vlhkých celt po Vítěnce v garáži a v přeměnu zbytků chleba v tzv. „koňské žrádlo“ (sušení chleba nakrájeného na kostky). Zejména moje bojůvka s týpkem vzbudila zájem našeho vlčáka Kellyho - sledoval mě údivem kulatýma očima a mile nakláněl hlavu, když pozoroval mé lezení po židlích a rozvěšování konců po skříních, div si nevykroutil krk. Při této prostocvičné sestavě mi táhla hlavou spousta momentek z výpravy...

Začínali jsme dřív než obvykle. Vypravili jsme se s Pavlem Slámou a s Pavčou v pátek ráno, abychom dovezli nářadí a prozkoumali terén z hlediska zásobování, zdravotnického zajištění a ostatních drobností. Pavel ze začátku statečně snášel naše nákupní sklony, zato po obědě prohlásil, že s nákupy končíme, a vyrazili jsme do Šebetova, abychom domluvili na pile krajinky. Dopoledne počasí ještě šlo, zato odpoledne se rozběhlo špatným směrem a poté, co jsem telefonicky všechny ostatní právě přijížděví vlakem optimistickým hlasem ujistila, že „tady neprší a je tu fajn“, něžně a vlezle se rozpršelo. Ujistili jsme se vzájemně, že „to jsou jen přeháňky“, spravili jsme díry v plachtě a začali jsme stavět přístřešek, aby bylo kde spát. Proč takový nestandardní způsob ubytování? Vlastně šlo spíš o nouzové řešení, neboť zubříky jsme zapůjčili ZSce, Jaru Korčáka jsme nezastihli doma, abychom si od něj vzali týpka, a celtami kmen jaksi neoplývá, takže než moknout, sáhli jsme po modrozeleném přežitku civilizace. Poté, co jsme se přesvědčili, že Jara opravdu není a zřejmě hned tak nebude doma, jsme nechaly Pavla na tábořišti rozjímat nad umístěním latrín a vydaly se s Pavčou naproti ostatním, kteří šlapali od Šebetova. Dětem jsme sebraly bágly a dovezly je na tábořiště, popovídaly jsme s právě dorazivším Medvědem a pak jsme šly hlavní skupině naproti podél potoka. Pravda, nebyl to asi nejlepší nápad, protože jsme se kouzelně zmáchaly a v čvachtajících teniskách jsme Vás stejně potkaly tak blízko od tábora, jak Pavča správně předpokládala. Nu, podcenila jsem Vás...

Zejména jsem však podcenila Piffa, který při debatách v rámci přípravy tábora neustále vyhrožoval hrou terénní rallye s traktorovou pneumatikou - a když takovou pneumatiku skutečně po cestě objevil, nedalo mu to a jal se ji za Laďovy vydatné podpory kutálet s sebou. Poté, co se dostatečně přesvědčil o výživnosti takové disciplíny, ji uložil u cesty v předtuše, že se pro ni jednou vrátíme.

Po příchodu do tábořiště jsme chvíli křísili Pavla z šoku nad nebývale vysokým počtem účastníků (počet nad dvacet se stal na výpravách normou stejně jako skutečnost, že dětí je víc než dospělých, a přestože jsme citelně postrádali ze standardní sestavy Zdeňka, Peťu a Hanku, obohatili naše řady svou přítomností i Evčín kamarád Martin a Roman Čihák, kterým tímto děkujeme za vydatnou pomoc). Pak následoval klasický chaos a než se podařilo všechny děti uložít a zasytit, začalo se typicky podzimně šeřit a neodbytný čípera déšť vesele skákal v listí a přes staříčkovou plachtu samozřejmě mně na spacák.

Jsou věci, na které si odmítám zvyknout - tvrdá zem na spaní, noční chlad a sprchování ve spacáku. Celou noc jsem tedy nacvičovala sebeobranu pláštěnkou a k ránu jsem - vděčná, že už smím vylézt - šla radši dělat snídani. Kromě snídani jsem ještě měla v plánu zachránění odložené pneumatiky, nákup rohlíků k polednímu leču a dovoz pitné vody v rámci kontroly, zda se Jara nevynořil. Vyburcovala jsem tedy surově ze sladkého dospívání Lađu jako spolupachatele pneumatiky a jeli jsme. Zákon schválnosti praví, že čím dále je pneumatika od tábora, tím menší je pravděpodobnost, že se do auta vlezle.

TWISTIER

NOVÁ ZEMĚ

č. 00/ročník 0

Jsem přesvědčena, že kdyby Piff s Laďou vydrželi ještě 200 m, byla by Vítěnka pneumatice tak akorát. Takhle jsme tu černou špinavou potvoru museli přivázat a táhnout za autem. Dovlekli jsme ji až k místu, kde se nad potokem rozcházejí cesty na severozápad od tábořiště a tam jsme ji nechali pro další kratochvilné povyražení. Když jsme se vrátili do tábora, byli už všichni - mj. i díky rozcvičkovému hledání částí skládačky - použitelní, takže se mohlo začít pracovat. Pavel Sláma se s několika nedobrovolníky a s nezdolným elánem vrhl na kopání latrín, jako by mu nic jiného ke štěstí nescházelo. Ostatní se pustili do rozebírání staré kuchyně, uvolňování místa na novou, zástřih místní vegetace a jiných likvidačních a objevných činností. K polednímu už první latrínová četa hlásila splnění úkolu, děti pořád ještě mrčely, že nemohou najít strom zobrazovaný na ranní skládačce a z budoucí kuchyně už byla vidět po Piffově exhibici s kosou úplně celá půdorysná plocha. Po pozdním leču, které pod Evčíným dohledem spáchaly Silva s Katkou, následovala chvilka poledního klidu. Odpoledne se děti vrhly na trénink chůze 1 km na čas (včetně návratu vyměřování tratě a systému tzv. průběžné kontroly plnění - osoba plnící čin 1 km chůze na čas byla obětavě doprovázena na celé své trati několika organizátory), zabodovala i druhá latrínová skupina, zatímco kuchyň se už mohla pyšnit základní konstrukcí a díky Radkově a Trťové úsilí i kamenným chodníčkem kolem výdejny do jídelny. V mezičase děti pod Laďovým vedením dovedly opuštěnou pneumatiku, kterou Pavel chvíli považoval za novou dominantu tábořiště, než jsme mu stačili vysvětlit, čemu je taková pneumatika dobrá.

Po přenesení konstrukce starých latrín byl splněn nejdůležitější bod programu, takže se děti mohly vesele pustit do vaření bez nádob. Na plochých kamenech si udělaly docela obstojné steaky z drůbežního a vepřového masa se zeleninovou oblohou, v popelu si upekly brambory a možná si některé i začaly více vážit dovedností našich neolitických předků. Pak se ještě vykutálely na hravou dravou procházku, načež se nechaly udyndat, aby zalezly spát.

Kvečeru se nám konečně podařilo zastihnout i Jaru, domluvit s ním všechny nepodstatné podrobnosti a vzít si od něj jedno týpko. Jízdu s Vítěnkou jakožto táborovým ořem nastudovali nejen staří praktici jako Piff s Pavlem, nýbrž i zelení nováčci jako Pavča a Laďa. Zato Vítěnka asi bude na dovoz cihel na kamna z Jarových tajných zásob ještě dlouho s láskou vzpomínat...

Navečer se pak už stavělo jen týpko, aby všichni zůstali optimisticky pod svými chatrnými celtami a cedníkovitou plachtou. Úspěšný den jsme završili experimentálním masem a la gyros a prozpívaným večerem.

Přes naše přesvědčení, že se z pátku na sobotu vypršelo a opět začnou vedra, půlku noci vytrvale přšelo dál. V týpku to tak dalece nevadilo, jen jsem se odsunula z prostředka na jinak zvlněnou půdu, čemuž třetina mých modráků vděčí za oddech a další třetina za vznik. Ať žijí rána...

Neděle byla - oproti očekávání - snad ještě deštivější než sobota. Proč taky ne, vždyť Jara odjel, týpko bychom mu tedy stejně vnutit nemohli, takže o nic nešlo. Ráno se konečně rozuzlila skládačková

hádanka, do pomazánky padlo plato vajec a začalo se pracovat na jídelně. Pravda, nejdéle trvalo Piffovi a Pavče její vyměření, takže děti mezitím zahrabaly staré latríny a začaly na potoce stavět přehradu, jinak se však podařilo přesunout staré ohniště na okraj louky vedle kuchyně a vykopat jámy na kůly jídelny. Z časových důvodů jsme pak museli zklamat všechny, kdo se těšili na již takřka tradiční zakončení výpravy vícím morem (a nebylo jich málo) - čas vyšel jen na zeleninový eintopf typu „covýpravadala“ a hurá na autobus.

Z programu přišly opět zkrátka činy - jednak kvůli absenci většiny prostudovaných jehličnanů, jednak kvůli naléhavosti hlavních úkolů, z nichž jsme nezvládli jen úpravu studánky (plošný charakter pramenů brání jejích zcivilizování) a opravu zásobáku (krajinky budou až na začátku tábora), jednak kvůli objektivním příčinám (např. Evča chystala bylinky do „lefička“, takže se čaje opět odsunuly na příště). Krácení se samozřejmě netýkalo výkrmových aktivit - steaky na plochem kameni zřejmě ještě dlouho zůstanou jídelničkovým hitem.

Nu což - výprava byla fajn, díky všem za odvedenou práci, nasmáli jsme se a nazlobili (jak kdo), účelu bylo v zásadě dosaženo a teď už se můžeme jen těšit, že se všichni zas uvidíme na LEV... D.

BALICÍ ETUDA

D.

Už od dětství ne-návidím balení na cesty, a v důsledku toho i jakékoliv delší cesty, které vyžadují asistenci zavazadel. Jednak proto, že jsem v dětství takovým nepohodlným zavazadlem pro své rodiče byla. Na druhé straně se mi o tuto silnou náklonnost k balení postarala moje maminka, která dokázala naprosto geniálně udělat z každého balení domácí horor svou nezvratnou jistotou, že není věci, bez které by se dokázala na cestách obejít. Můj flegmatický otec naopak uměl spokojeně odcestovat na jakkoliv dlouhou cestu s rádionkou a aktovkou, kterou nosil leta do práce. Maximální oběť, jaké byl schopen, bylo vzít si s sebou čistou košili. Z této takřka smrtelné kombinace mi zůstala jako následek schizofrenní kombinace snahy dlouze promýšlet každou jednotlivou podrobnost, kterou beru s se-bou, a tendence být sbalená za pět minut, ať to stojí, co to stojí.

Běs mě chytá, když vidím, že moje děti tento můj přístup v plné míře poředily.

Jakmile Silva dostala do ruky seznam věcí, které si měla vzít na tábor, začal dlouhý výslech. „Ale já nemám označený ešus.“ (Na táboře bude raznice). „Aha. Ale mě ještě není 13

a chci si vzít sekyru!“ (Tak si ji vem). „Nůž. Ale já nemám nůž.“ (Vrr.) „Kapesné - to je málo, 100 Kč.“ (Vrr.) „A nemám klobouk.“ (Vrr.) „A můžu si vzít krém s menším filtrem než 10?“ (Vrr.) „Holínky už jsou mi malé.“ (Tak si vem kanady.) „Ale do kanad se nedá tak snadno nazout.“ (Tak si běž holínky koupit.) „Vrr. Dvě náhradní košile - kde je mám vzít.“ (Vrr.) „A jen 2 trička? To je málo.“ (Jak na co.) „Jen 6 párů ponožek. To budeme prát?“ (Občas člověk něco dělat musí.) „Vrr. Povlak na polštář nebo na špinavé prádlo?“ (Na hloupé řeči.) „Vrr. A na co šampón? To si mám mýt hlavu v potoce?“ (Můžeš celý tábor spokojeně páchnout...) „Vrr. A na co svíčky?“ (Na upalování vší.) „Vrr. A dopisní papír - to ti budu psát, když budeš na táboře?“ (Máš ještě babičku a dědu.) „Vrr. A tenisák jsi mi zabalila do kmenových věcí!“ (Však se tam neztratí.) „A to si nesmím vzít ani walkman?“ (Nezapomeň doma televizor.) „Vrr. A můžu si vzít tvůj letecký kufr.“ (Kam poletíš?) ...

Když jsem to celé absolvovala, dorazila na místo dění Helena. Vyrvala Silvě z ruky seznam a začalo to znovu. „Ale já nemám označený ešus.“ (...) (Jestli jsem se o tom ještě nikdy nezmínila, musím se přiznat, že své děti slepě zbožňuju).

Zákon schválnosti praví, že člověk potřebuje zásadně vždycky jen to, co s sebou nevezl. Z toho by se dala vyvodit zbytečnost veškerého balení v duchu mého otce. Anebo nutnost důkladného zvažování, jaká je pravděpodobnost, že budu potřebovat to či ono. Protože u toho, co mám, si sotva mohu uvědomit, že mi to chybí. Dilemata, to je moje.

Jen začínám litovat, že náš táborový oř Vítěnka je takové kapesní vydání...

ŠEDIVÁ TEORIE...

D.

O šedivosti teorie by se dalo psát dlouho, ale ušetřím Vás a nechám to na jindy. Odradit Vás jistě dokáže sama filosofická hloubka úvah následně uvedených (viz dále i program dne), které svědčí o tom, že jsme opravdu přemýšleli o každém detailu.

Programový vedoucí dne

Popis úkolů:

Programový vedoucí dne je koordinátorem táborových aktivit v daný den. Své funkce se ujímá u příležitosti ranního kruhu, kde je výslovně jmenován končícím vedoucím dne jako nastupující vedoucí dne. O tom, kdo bude vedoucím dne, rozhoduje táborová rada večer dne předcházejícího podle toho, kdo bude nejméně vázán činnostmi předmětného dne. Koordinace zahrnuje **odpovědnost za následující činnosti** (což neznamená nutně jejich osobní provedení):

- písemné zpracování denního programu tábora, jeho vyvěšení a dodržování
- kontrola a/nebo rozpracování aktivit denního programu (včetně zásobování a tzv. udržovacích činností) s jednotlivými organizátory do takových detailů, aby byl zaručen hladký průběh dne
- kontrola informovanosti jednotlivých účastníků o úkolech
- přidělování úkolů v oblasti běžných činností neuvedených v programu (požadavky kuchyně a zásobování, dřevo, apod.)
- kontrola a/nebo zajištění náležitostí potřebných pro hladký průběh programu
- průběžnou informovanost o tom, kdo se kde pohybuje, kdo má jaký úkol, kdo je volný a kdo je vůbec na táboře, kdo odjede, kdo přijede - kdy a jak, lze-li to předvídat
- hodnocení dne u příležitosti večerního kruhu, svolání táborové rady kvůli přípravě dalšího dne a předání funkce na ranním kruhu
- kontrola řádného vedení táborové evidence a podmínek organizace tábora (např. desinfekční voda u latrín, řádné uložení vzorků podávaných jídel, zápis denních událostí, pokladní deník apod.) na základě soupisu
- zastupování kmenových zájmů
- řešení běžných problémových situací na bázi asertivní snahy dojít k všestranně akceptovatelnému řešení

Pravomoci vedoucího dne:

- vedoucí dne je oprávněn v rámci táborové rady navrhnout změny rámcového programu navrženého pro „jeho“ den tak, aby dokázal zajistit zapojení všech účastníků do aktivit, předvídat a řešit problémové situace
- je oprávněn přidělovat úkoly nově přibývajícím účastníkům tábora
- je oprávněn povolovat drobné nepodstatné výjimky z táborového řádu, nenaruší-li to program

- je oprávněn udělovat mimořádné body, drobné odměny, chválit a trestat v mezích intencí kmene
- je oprávněn v zájmu dodržení programu provádět drobné a nepodstatné úpravy programu (prodloužení/zkrácení aktivity o max. 30 min, vypuštění aktivity v odůvodněném případě a její nahrazení jinou, přehození dvou aktivit, je-li to organizačně možné).

- V takovém případě odpovídá za to, aby upravený program běžel uspokojivě
- je nejvyšší autoritou v daném dni s tím, že ostatním účastníkům tábora přísluší právo slušně formulované a věcně podložené námítky
- nedokáže-li se strany takové diskuse dohodnout, předkládá vedoucí dne spor vedení tábora dle vlastního uvážení do 2 hodin od vzniku sporu. Rozhodnutí vedení tábora je v takovém případě definitivní a nenapadnutelné, nerozhodne-li vedení tábora samo o předložení sporu táborové radě, což je třeba učinit do 24 h.

Denní program tábora

začíná ranním kruhem a končí dalším ranním kruhem. Povinně zahrnuje svolání táborové rady tak, aby bylo možné připravit program na další den. Dále povinně zahrnuje zvládnutí udržovacích aktivit (dřevo na topení, voda, zásobování, hygiena, příprava jídla, čas na jídlo a odpočinek).

Táborová rada

se skládá ze všech účastníků tábora starších 15. let s tím, že účast na táborové radě je dobrovolná a nelze ji žádnými prostředky vynutit. Neúčastí na táborové radě se účastník automaticky vzdává možnosti vznést námítky proti úkolům, které mu budou přiděleny.

Snídaně:	ranní rosa
Přesnídávka:	dobré slovo
Oběd:	čisté svědomí
Svačina:	vůně květin
Večeře:	hvězdný prach

... A ZELENÝ STROM ŽIVOTA

D.

Následně nám to život jaksepatří vytmavil...

Nejdřív vzala za své moje teorie, že jeden člověk dokáže pro celý tábor obstarat nákupy, vaření, mytí nádobí, ježdění pro vodu, poštu, evidenci výdajů, péči o inventář a jiné zbytečnosti a ještě přitom sledovat program. Nicméně vzhledem k tomu, že nikdo hlady neumřel a Peťa si nejčastěji notoval něco v tom duchu, že se na žádném táboře zatím líp nevařilo, mám za to, že následky tohoto experimentu pocítili jen mé děti, které se po zbytek prázdnin strávený doma stravovaly v restauraci. Nejčastěji jsme řešili dilema, zda dodržovat teoretický program dne i za cenu utnutí aktivity před dokončením. Nakonec jsme dali přednost praxi (čili aktivitám) před teorií. Nutno zaznamenat, že se v tomto směru vyskytl

pár reklamací (proč je vyvěšený program, když se stejně nedodrzuje). To máte tak, milé děti, člověk míní a život mění... Při té příležitosti musím připomenout bajku s liškou a hroznem. Jen proto, že se nám cíle nedaří dosáhnout, neznamená to, že je špatný a že je třeba ho radši zapřít. Čímž ovšem nechceme obhajovat svou nedůslednost, již jsme si více než vědomi... Jen upozorňuji, že jsou oblasti, kde mohou děti zase pro změnu vychovávat dospělé... Ale dosti řeči, předám slovo...

PROGRAM DNE

7:30 budíček, ranní píseň, rozcvička, hygiena

8:00 snídaně

8:25 ranní kruh

9:00 1. programový blok (1,5 h - tzv. ranní)

10:30 přesnídávka

11:00 2. programový blok (2 h - tzv. dopolední)

13:00 oběd

13:30 polední klid

14:30 3. programový blok (1,5 h - tzv. polední)

16:00 svačina

16:30 4. programový blok (2 h - tzv. odpolední)

18:30 kříšení

19:00 večeře

19:30 odvěšivení

20:00 večerní kruh

20:30 5. programový blok (1 h - tzv. večerní)

21:30 večerka

ÚVODEM

Piff

Pár dnů po táboře přemýšlím, a nevím, jak začít. Tábor pohltit tunel jménem Čas a zbylo jen pár vzpomínek, balíčky fotek padající z útrobu minilabů a naprosto nepředstavitelná hromada mokrého nepořádku, který zavalil klubovnu.

Váhám, zda se mám radovat, že je to všechno za námi a že jsme to, byť ne všichni úplně ve zdraví, přežili, nebo být smutný z toho, že něco, co bylo, už není. Trošku taky přemýšlím o tom, jestli se tábor vydařil či nevydařil a jestli to všechno stálo za tu spoustu práce mnoha lidí.

Byl to letos tábor trošku zvláštní, stejně jako byl trošku zvláštní půlrok, který mu předcházel. Ne, nebojte se, nezahrnu vás podrobným líčením toho, co se dělo během přípravy tábora a ani vám nebudu vyprávět o tom, jak jsme se několikrát pohádali, několikrát předělali program tábora a spoustu dalších věcí, které vedly k tomu, že pár lidí, které jste v minulých letech byli na táborech zvyklí vídat, s námi nakonec nejelo. Stalo se, co se asi stát muselo. Stalo se vůbec plno věcí, ze kterých si buď musíme všichni vzít poučení nebo na ně zapomenout. Nebo ještě jinak. Odpuštět a nezapomenout.

TAK JAKÝ TEN TÁBOR VLASTNĚ BYL

Jaký ten tábor vlastně byl? Vlhký. Od začátku až do konce. Vlastně už od přípravy. Po horkém květnu a kusu června se nám trošku rozpršelo. Propršel přípravný víkend, propršelo pár dnů před táborem a samozřejmě pršelo, když jsme seděli ve vlaku a blížili se k táboru. Poprchávalo při stavbě tábora, vymokli jsme na první výpravě a balili jsme v dešti. V mezidobích svítilo sluníčko a místy bylo i docela horko.

Taky to byl tábor vlčí. Aspoň v hlavičce to měl, i když malá část Vlků si na poslední chvíli uspořádala ještě jeden tábor, sněm Vlků se v rámci tábora nakonec nekonal a u závě-

rečného ohně oficiálně vznikl nový kmen. Nová země. A přesto, že se nakonec v září rozhodlo, že tábor vyúčtuje Nová země už na sebe. Takže nakonec tak úplně vlčí zase nebyl.

Jaký byl tábor ještě? Snad jiný než všechny předešlé. Aspoň jsme se o to snažili. Snad se to povedlo. Možná nebyl tak indiánský jako tábory předchozí. Podle některých byl trochu zmatený, někomu mohl připadat nedotažený, někoho překvapily některé hry, jiný měl pocit, že málo

soutěžíme. To všechno a ještě mnoho dalšího by se o táboře dalo říct. Byl zkrátka takový, jaký jsme si ho udělali. My všichni - organizátoři i řadoví účastníci, všichni dohromady i každý sám pro sebe.

CO SE DĚLO ANEB DEN PO DNI

Sobota 22. 7.

Měli jsme měli o pár účastníků víc.

Různí náhodní rodičové se nám na nádraží snažili nucovat svoje děti a přesvědčovat nás, že jedeme na kterousi z jihočeských řek. Bohužel, nejeli jsme. Teda jeli, ale k Višňovému potoku již mnohokrát vyzkoušenou trasou. První táborový déšť jsme zahlédli už

z vlaku a pak hned po příchodu na tábořiště. Po popršené přípravě tábořiště jsme jaksí měli dojem, že by tábor mohl mít méně vlhký základ a v této iluzi nás ještě podporovali rosničkáři a jiná havěť, kteří - jako už tolikrát - slibovali krásné počasí...

Celý den jsme stavěli tábor, razili značky na ešusy a vůbec jsme se zabývali všeobecně užitečnou činností. Kupodivu i počasí se tvářilo, že to s náma snad nějakou dobu vydrží. Večer proběhl ve znamení mnoha slov. Pavča s dětma vytvořila táborový řád a hlavně pravidla chování na táboře a podepisovala se Archa úmluvy. Já (Piff) s Dášou jsme pak uvedli celotáborovou hru - pokračování celoroční Dlouhé cesty. Vlastně to celé byla taková hra-nehra. Nakonec se ani moc nebodovalo a nesoutěžilo, spíš jsme se snažili naplnit hlavní téma tábora, přežití a komunikaci. Jak se to povedlo, to necht' posoudí každý sám.

Po večerce, při které poprvé zazněla Karavana, která se později stala kmenovou písní Nové země, Trťa připravil především Pavče jakožto zdravotníkovi první noční bojovku se zdravotní tematikou. Ohnal rukou se po Doktorovi a ve tmě trefil ostří sekery - zdůrazněme, že nechtě. Ostří bylo - je přece začátek tábora - ještě dobře nabroušené. Za trest tedy dostal na zápěstí pár krásných mašliček a celý tábor pak hrdě chodil s obvazem na ruce.

Po denním váhavém, jaksi neurčitém poprchávání přišla v noci pro změnu ještě menší (spíše experimentální) průtrž (mračen).

ARCHA ÚMLUVY

1. Dodržování osobní hygieny - ráno čumáčky, zoubky, účes, večer totéž a navíc nožičky, to vše na určených místech. Na zuby pitná voda.
2. Mytí ešusů u kuchyně, nikoliv v potoce.
3. Třídění odpadu na spalitelný, do odpadovky organický, nespalitelný na odvoz v kuchyni.
4. Sběr malin a borůvek povolen, houby vždy do kuchyně.
5. Technické práce pro chod tábora jsou povinné (dřevo, úklid, brambory...).
6. Klasifikace prohřešků a trestů:
 - malý prohřešek - napomenutí, stržení bodů
 - střední prohřešek - sběr dřeva a další „nucené práce“ (zapisování jmen do „urny“ a losování)
 - velký prohřešek - kolektivní projednání, navržení a schválení trestu.
7. Nebudeme podléhat lhostejnosti (kamarádovy hořící boty uhasím, nepřístrčím blíž ohni).
8. Ztráty a nálezy u kuchyně (chroničtí nepořádníci budou „odměňováni“).
9. Náradí opatruju a do večera vrátím.
10. Ohlásím poničení náradí a zařízení, abych předešel případným úrazům kamarádů.
11. Opatrné zacházení s ohněm, zvláště v týpí, kde jsou kamarádi a jejich věci.
12. Baterkou nesvítím do očí.

Bezpečnost a zdraví

13. Mytí rukou a ešusů (ruce před jídlem).
 14. Kontrola klíšťat a důsledné hlášení zdravotníkovi.
 15. Nesahat na zvířata (ani živá, ani mrtvá).
 16. Hlásit zdravotníkovi klíšťata, kousnutí, štípance.
 17. Opatrný pohyb lesem (kotníky, oči), v noci se po lese neběhá.
 18. Dodržování pitného režimu a pokrývek hlavy na poledním slunci.
 19. Vzdálit se z tábora jen se svolením vedoucího tábora nebo programového vedoucího.
 20. Po večerce a před budíčkem ohleduplně hlasitým žvaněním neruším ostatní.
 21. Plavání pouze pod dozorem a ne dřív než hodinu po hlavním jídle a sportu.
 22. V průběhu tábora možnost úprava a doplnění archy úmluvy.
- Zavazuji se dodržovat tato společně vytvořená pravidla: podpisy

Neděle 23. 7.

 o téměř tradičním vzbuzení písničkou jsme začali den jednou z netradičních rozcvíček. Probuzení spočívalo ve zmapování území vyznačením světových stran. Každá průzkumná skupina postupovala terénem přímo v určeném směru s úkolem vrátit se v časovém limitu a při tom co nejdál umístit ceduli s nápisem: „Tady je

sever (jih, východ, západ)“. Některé skupiny to vzaly zodpovědně, jiné méně, co že je to za nesmysl, se ptali všichni. Po snídaňových buchtách se pak dopoledne teoreticky mapovalo a šifrovalo, což celé vedlo k lehké otrávenosti skoro všech, při zachraňování vody z vysychajícího pramene (plnění ešusů vodou pomocí víček od PETflašek) jsme se trochu rozhýbali. Po obědě (bramborové knedlíky se škvarkama, zeli) jsme tvořili mapu nejbližšího okolí tábora a jednotlivci si hledali každý svoje hezké místo k nakreslení. Mapa dopadla celkem slušně, i když na ní zůstalo poměrně míst, kde jsou dodnes lvi. Sem tam se u někoho našel i docela zajímavý obrázek nějakého hezkého místa. Večer jsme pak na louce ohraničili lanem místnost a v ní jsme si hráli. Hlíдали jsme si svého nepřítele, chránili se před ním živým štítem, dělali jsme si strážné anděle a vyzkoušeli jsme si, jak chutná moc na jedné i druhé straně barikády. Chutnala nám nejen moc, nýbrž i trhanec vyráběný na ohništi. Vy nevíte, co je to trhanec? Trhanec je, když se kuchaře nepovede těsto na palačinky, takže vznikne placka, která se pro účely konzumace natrhá na kusy a konzumuje s kompotem, v našem případě broskvovým. Mňam.

Nutno kvitovat, že počasí dělalo, že ono nic - což je v případě počasí indiferentní polojasno.

Pondělí 24. 7.

 o flétnovém budíčku vypuklo v údolí Višňového potoka rallye. Děti dostaly pneumatiku od traktoru, dospělí posilovací kroužek, všichni pokyn dotýkat se neustále valeného kola a nervy drásající závod do vrchu začal. Na necelých padesáti metrech závodu se podařilo všechny zúčastněné docela utahat.

Dopoledne následovala škola uzlování, natahovali jsme lana pro další hrátky a pak jsme si plácali na čumáčky sádru za účelem výroby škrabošek. Po obědě (čočka se salámem a vajíčkem, okurek, cibulka, chleba) ještě Renča uspořádala výpravu do Kořence na doglazování keramiky z loňského tábora. Cestou zpátky většina lidí trhala maliny a ostružiny a bylo jich nakonec tolik, že se vyplatilo zavařit je do pudinku a ještě zbylo na snídani. Později odpoledne a v podvečer jsme ještě zkusili hrát petangue, hu-tu-tu a zkusili jsme dát nějakým způsobem dohromady pravidla softbalu. Netvrdím, že jsme se ho naučili hrát, ale celkem jsme se nalítali.

Po večeri ve tvaru nudlového salátu jsme uvedli celotáborovou pouť na konec tábora a pak Peťa vyjel s nočním vláčkem do tmy. Vrátil se po dost dlouhé době ve stavu dost unaveném, protože vagónky se mu nechtěly odpojovat

k samostatnému návratu do tábora. Napřed to na ně bylo moc blízko a pak zas pro změnu málem netrefily domů.

Počasí se zamotalo do věčného rozhodovacího dilematu – slunce a déšť.

Úterý 25. 7.

 anní buzení proběhlo s kytarou pod deštníkem. No a když už bylo tak mokro, tak jsme běhali po louce jako různá vodní zvířátka jako kačenky, žabičky, plameňáci a tučňáci. Jirka mezitím v plavkách obíhal louku. Snad aby vyděsil déšť.

Dopoledne jsme dodělávali masky. Ti, kteří měli ze včerejška sádrové odlitky, vyráběli papírové škrabošky, ti, co to nestihli, protože dojeli později (bratři Daničci), dodělávali sádrové „brýle“ a někteří dospělí zvládli ještě i sádrovou masku přes celý obličej.

Během našeho hňácání dokonce přestalo pršet, takže jsme se šli trochu rozběhat na louku. Protože mnozí došli k závěru, že hu-tu-tu je hra příliš drsná, vyzkoušeli jsme si různé měkčí verze. Hráli jsme to zpomaleně, po jedné noze, jako klokani a různě jinak. No a protože celý tábor byl mimo přežívání o komunikaci, zkoušeli jsme komunikovat. Diskutovali jsme o tom, jak diskutovat a naslouchat, a následně jsme si vyzkoušeli jednu diskusní hru – postupné skládání povídky o obrovi. Teda, že by to moc šlo, to ne, ale ke konci jsme se nakonec nějak doškolbrtali.

Po obědě (přírodní řízky s rýží a salátem) nastala další šílenost. Dynamix. Hrály to dvě skupiny dětí a jedna skupina dospělých a úkolem bylo splnit pár neobvyklých úkolů, při kterých záviselo na vzájemné domluvě. Mělo se bez doteku prolézt pavučinou z provazů, projít se tak, že celé družstvo řape zároveň na dvou prknech jako na lyžích a pomáhá si špagátama, a poslepu v naprosté tichosti uklidit pokoj (sesbírat

rozházené předměty do nádoby). Někdo to zvládl, někdo ne. Jedna skupina se totálně rozhádala, naopak dospělým řapání na prknech nestačilo a vybudovali si letní válečkovou lyžařskou dráhu.

Odpolední softbal se zvrhnul v totální mrnění, protože tvůrci programu zcela programově nechali osazenstvo tábora, aby se samo dohodlo. Bohužel se osazenstvo nedohodlo. Všichni ten soft chtěli hrát, všichni se snažili pro to něco dělat a nikdo nedokázal říct, tak jdeme na to. Večer spravila náladu Dáša pomocí fantastických broskvových knedlí, kterých, jak známo, není nikdy dost. Pak ze zoufalství (nebo pro nás za trest) nakopla Vítěnku a dovezla pár bochníků čerstvého chleba, zatímco Zvířátko osmažilo lanšmít. Po pár písničkách se (konečně dokrmeno) šlo spát.

Počasí se dnes ještě stále tvářilo, jako že to s náma ještě zkusí.

MASKY

Nápad dělat sádrové masky nejspíš vznikl v Pavčině hlavě v rámci přípravy hry Den trifidů. Prostou otázkou, jak při hře na trifidy zajistit „slepost“ všech účastníků, dokázali naši programoví vedoucí rozvinout do více než půl dne trvající výroby sádrových masek, protože se jim ani obyčejné šátky, ani maškarní masky nezdály dost dobré. Trifidi se však nakonec stejně hráli s obyčejnými šátkami, zato sádrové masky se nám jaksi „osamostatnily“.

Výroba takové sádrové masky vyžaduje od „obětí“ opravdu oběť - musí zůstat nehybně ležet (pro naše děti opravdu problém), dokud na ní maska neuschne. Nechat si na obličej plácet sádro, to je otázka důvěry a nelze to svěřit jen tak někomu. Aplikaci sádry předcházelo důkladné natření Indulonou, opatrné zakrytí obočí a očí včetně podvázání vlasů - každý chloupek, který se dostal nenamazaný do sádry, byl ztracen. Nakonec jsme si při „sádrování“ docela dobře odpočinuli - než sádra ztuhla, spokojeně jsme si ve spacácích za bílého dne schrupli.

Čeho se nám zatím nedostalo, je odpověď na otázku, „na co nám sádrové masky budou. Ale vzhledem k tomu, že se v listopadu chystá „divadelní víkend“ se Skiskou, máme se zřejmě na co těšit...

Středa 26. 7.

Na ranní píseň se nastupovalo s batohem. Prázdným. Protože jsme během našeho pobytu vydýchali vzduch v prostoru tábořiště, bylo nutno přinést čerstvý z druhého konce louky. K tomu právě byly ty batohy. Každý přinesl tak dva, tři batohy čerstvého vzduchu a bylo zase co dýchat.

Po snídani (chudí rytíři) jsme pak do prázdných batohů zabalili věci na výpravu a vyrazili jsme bussem do Boskovic a pak dál vlakem přes Skalici do Letovic. Kousek za Letovicemi počasí přestalo spolupracovat. Cestou jsme původně chtěli uvařit něco k obědu, ale majitel pozemku měl proti ohništi námítky, takže zůstalo při chlebu se sýrem a paštikou.

Šli jsme po modré přes Nýrov, odtud to Peťa se staršími vzal okolo zemljanky, zatímco mladší šli přímou cestou na Milenku nad Kunštátem. Déšť přečkali malí v hospodě, Piff s Pavčou mezitím hledali tábořiště a sháněli chleba, Peťa se staršími se pohyboval v terénu. Nakonec jsme se všichni setkali a dokonce i pršet přestalo, z původního tábořiště jsme se odsunuli přes pole do lesa.

K večeři byla gulášovka s místními houbama. Po totálním odpadnutí čističů vydán zákaz sběru hub z důvodu naprosto neúnosného množství. Během přípravy večeře probíhala i první část

celovýpravové hry. Pro získání střepu kruhu poznání bylo nutno prokázat znalosti bylinek. Hodnotila Evča.

Odpoledne, večer a v noci počasí podmračeně dělalo, že už bude hodně, takže nepršelo.

Čtvrtek 27. 7.

Budíček byl hodně pozdě. Vlastně ho spáchali Peťa s Piffem, když se vraceli z nákupu proviantu. Místo rozcvičky bylo hledání včera priznaných střepů z Kruhu poznání.

Dopoledne jsme se byli podívat v Jeskyni Blanických rytířů v Rudce a chvíli jsme okupovali rozhlednu a prolézali park s pískovcovými sochami. Odpoledne jsme pak okupovali kunštátské náměstí, sháněli informace do hry (kdo slavný tu pobýval - Halas - a něco z jeho díla - básnička), ráchali se v kašně a prostě piknikovali se vším všudy včetně obědosvačiny. Cikánskej tábor hadra. Piff s Pavčou dověkli z místní keramičky asi tak půl batohu pazourků a informaci, že jsme na zítřek zváni na exkurzi. Večer pokračovalo hledání Kruhu poznání testem na znalost stromů a keřů, většina z nás se šla vykoupat do bazénu na kraj města, vařili jsme večeři, natrhali hromadu jeřabin a vařili z nich marmeládu, Piff vyprávěl horor o trifidech a večer nastalo velké hledání střepů Kruhu poznání při svíčkách. Pár lidí zkoušelo hledat na obloze kometu. Prý měla být vidět. Nic ale nenašli.

Dnes počasí spolupracovalo celý den. Bylo slunečno.

Táborová předpověď počasí

Naprosto nedisciplinovaná a nepředvidatelně se chovající zvlněná okluzní fronta nad střední a severní Evropou se zvolna posouvá sem a tam podle toho, jak se tvoří a rozpadají přilehlá centra vyššího a nižšího tlaku. Místy zasahují až na Balkán, do Itálie a jižení Francie.

Počasí včera, dnes a zítra:

Jasno, polojasno, místy zataženo s občasnými, i déle trvajícimi přeháňkami až bouřkami. Vítr převážně jihozápadního směru dosahuje v nárazech až 3 m/s. Teploty v noci nižší než je příjemné, teploty ve dne kolísavé, většinou - na rozdíl od lidí - snesitelné.

Co s tím?

Včas si uvědomit, že obloha je modrá - to jen my to občas ze země nevidíme.

Pátek 28. 7.

Veškeré ranní aktivity - budíček, snídaně i balení proběhly velmi rychle. Trošičku nás tlačil čas. Šli jsme na exkurzi do keramičky. Prolezli jsme důkladně celý provoz a nakonec jsme za velmi zajímavé ceny nakoupili ještě ze pár hrníčků a figurek na památku. Při nakupování keramiky předvedla Pavča etudu na téma, jak vymámit z jalové krávy tele. Nejenže dostala množstevní slevu na už zlevněné zboží, ale k sadě hrníčků vydyndala ještě konvičku vyloženě za pusu. Pytlík keramických knoflíků, který jsme koupili jaksí navíc, to už jen všechno dovršil.

Po exkurzi následuje druhý piknik na kunštátském náměstí, čekání na autobus, dobíhání autobusu (místní systém zastávek je opravdu úžasný) a přesun do Boskovic.

V Boskovicích jsme šli na oběd do hospody. Začalo pršet. Hledali jsme poslední část Kruhu poznání v kašně na náměstí. Místo tří střepů tam byl jen jeden. Ostatní dva nejspíš někdo čornul. Co si zloděj ovšem počne s fragmentem dosti zamotaného, do spirály a navíc zrcadlově psaného textu, toť otázka. Třeba nad tím bádá ještě teď.

Po návratu do tábora začaly skupiny postupně luštit Kruh poznání (jeden se dal nakonec dohromady). Po chvíli mrnění a kapustě s bramborama a masem byli všichni zralí tak akorát do postele.

Počasí odpoledne s námi definitivně došla trpělivost, v noci protékla týpka a zvedla se hladina potoka. Naštěstí kromě starého vandlíku od jilu tentokrát nic neuplavalo.

VÝPRAVA DO KUNŠTÁTU

Jako na každém táboře, i letos jsme podnikli dvě výpravy. Té první se dostalo patřičného zvěčnění ve formě fotografií, ta druhá byla „dětská“ (skoro) bez dozoru, reportérů a fotografů (ale líbila se dětem stejně).

První, dokumentovaná výprava trvajících tři dny směřovala do Kunštátu, přes Jeskyni blanických rytířů, park s pískovcovými sochami, jeřabinový kompot až na exkurzi do kunštátské keramičky. Přes deštivé okolnosti nás na výpravě provázela Peťou připravená hra na Kruh poznání, která pak na tábořišti vyvrcholila náročným hledáním pokladu. V pokladu jsme našli mj. i veselé a výstižné placky, které někteří z nás dodnes pyšně nosí.

Naštěstí jsme se včas vrátili do tábora, protože v noci nás mohutný liják málem vyplavil i z týpek.

Sobota 29. 7.

Vnoci byly na louce dva centimetry vody, do rána však hladina o něco opadla. Tak akorát na lyžování, takže byla lyžařská rozcvička bez lyží – běh, sjezd, slalom.

Po snídani pokračovala hra z výpravy. Každá skupinka měla najít studnu se zprávou a pomocí nádob malých, toliko dva žbrundelíky pojmových ji vodou z potoka naplnit, aby vyplavala nádoba s mapou. Mapa byla samozřejmě rozstříhaná, nepřesná a zmatená. Poklad málem nikdo nenašel a jeho rozdělení se rozhodně neobešlo bez konfliktů. Všechny naštěstí smířila večeře, totiž

vepřové na hrášku se špagetama.

Odpoledne nastal Den trifidů. Všem byly zavázány oči, dozvěděli jsme se, že na celé zemi vidí jen pár lidí, okolo že pobíhají zmutované agresivní masožravé kytky a že se musíme nějak zachránit. I vidící zachránci se nakonec našli. Cesta za záchranou byla - jako vždy - složitá. Vedla zásadně tím nejhorším terénem, který se v okolí tábora našel, přes potok, houštinami a nakonec i po lanem jištěném úseku po kluzké kládě nad rozvodněným potokem. To všechno za „asistence“ Pavči, Piffa a Peti v roli neustále chřestících a žahadly šlehaících trifidů a Dáši v roli pomocné ruky na látce přes potok. Všichni nakonec došli a našli léčivý lektvar. Jen Doktor měl smůlu. Trifidi o něj zájem nejevili, zato vzbudil zájem vos. Naši trifidi si pak na revanš vyzkoušeli, jaké to je, když je někdo slepé vláčí terénem, chřestí okolo nich krabičkou sirek a švihá jim za uchem gumovou rukavicí. Po koprovcě s vejcem a brambory jsme pak až do setmění hráli softbal.

Počasí se zřejmě vyřádilo v noci, takže dnes celý den ušlo a kupovidu nepršelo.

DEN TRIFIDŮ

Možná jste četli strhující stejnojmenný příběh o konci světa, apokalyptickou vizi o tom, jak většina lidí oslepla po sledování zvláštního nebeského úkazu v době, kdy se lidem vymkla z rukou kontrola nad pohyblivými masožravými rostlinami zvanými trifidi...

Nás čekala na táboře hra na stejné téma. Když nám vedoucí zavázali oči, pustili nám tlampačovou výzvu se všemi potřebnými informacemi a po skupinkách vedených vždy jedním vidoucím člověkem jsme se pak vydali na cestu na spásný ostrov.

Vedoucí spolu s malým Tadeášem nám usilovně vytvářeli zvukovou kulisu napodobující trifidy pomocí práskání chirurgickými rukavicemi. Cesta, kterou nám připravili, byla svízelná, vedla traktoří pneumatikou, zmolami, loužemi, ostružinami, sušákem na prádlo, příkopem, kopřivami, řídkým i hustým lesem a nakonec po spadlém stromu přes potok, za kterým už na nás „trifidi“ nemohli a kde nás na louce čekal „kouzelný lektvar“, po kterém se nám vrátil zrak... Po takovém zážitku si člověk začne svých očí teprve vážit...

Neděle 30. 7.

ento den proběhl ve znamení všeobecného mrnění, hygieny a likvidace následků předchozích deštivých dnů - pracovní název „odvšivení“. Tábor se proměnil v cosi jako cikánské ležení a dokonce i týpka si vykasala sukýnky a místy i liningy. Děti v nich začaly s důkladností sobě vlastní provádět převrat. Uklízelo se, sušilo se, co se dalo a kde se dalo, Peťa s klukama připravoval initi, Piff s Radkem vařili katastrofický guláš a v dívčím stanu nastaly orgie pořádku. Odpoledne jsme málem dostali civilizační a hygienický šok. Proběhlo všeobecné umývání a následně jsme se vypařili a vypotili v initi a pak jsme se většina do zářiva vydrbaného osazenstva s Dášou věnovala písničkám z táborničku. Po rizotu

k večeri se v podvečer opět plácal softbal, dokud bylo jakž takž vidět na míček.

Počasí se celý den šklebilo, drbalo a vrtělo docela vstřícně - nepršelo, bylo teplo a o něco jasněji než polojasno.

Pondělí 31. 7.

A nastala opět práce. Ranní rozcvička proběhla ve stylu Ferda opět v mraveništi a dokonce jsme si na povel čistili zuby (někteří na táboře poprvé).

Dopoledne probíhaly táborové školy. Peťa učil lasování, Zvíře s Radimem měli na starosti střelbu ze vzduchovky, pod Zdeňkovým vedením jsme se naučili nabrousit nůž, sekerku a někteří i pilu a Piff nás nutil poskytovat první pomoc a vyprošťovat raněné z auta či úzkých škvír. Pavče se zalíbilo cikánské ležení, a tak tahala ze stanů věci a sušila je na sluníčku.

Po obědě se hrál softbal. Konečně jednou za světla. V pozdním odpoledni přejala trojice šíleně vymóděných programáků Vítěnkou z jednoho konce tábora na druhý a rozhlasem se zpožděným zvukem (se zpožděným zvukem) bylo vyhlášeno (bylo vyhlášeno) dostihové odpoledne (dostihové odpoledne) o (o) velkou cenu (cenu) Višňového (Višňového) potoka (potoka) - děkuji (prosím). V rolích koní a jezdců se všichni docela ulítali. Nešlo ale jen o běhání, zvítězili nakonec ti, kteří dokázali správně odhadnout své i cizí možnosti a správně taktizovat i při sázení. Kupodivu, osazenstvo zapomnělo i na hlad, i když s bramborovým gulášem na večeri zamávalo naprosto nemilosrdně. Mít na táboře psa, umřel by hlady. Zejména bratři Daničci se vyznamenali takřka neomezenou kapacitou.

Na dorážení osazenstva ještě Zdeněk s Radimem spáchali noční bludičkovou bojovku. Řičilie si při ní natáhla koleno.

Počasí dnes zřejmě začalo uvažovat o příměří a tvářilo se, že už bude spolupracovat.

Úterý 1. 8.

Rozcvičovali jsme se po vzoru Alenky v říši divů kuriálním závodem. To všichni běhají libovolným směrem po kulaté čtvercové trati a všichni nakonec vyhrávají.

Pak následovala výprava bez vedoucích. Vlastně nenásledovala hned. Napřed bylo nutno se rozdělit na dvě skupiny. To vydalo na dobré dvě hodiny dohadování, kdo s kým půjde a hlavně nepůjde, kdo je komu větší přítěž a kdo koho bude otravovat a zdržovat. Nakonec se to usadilo a skoro v poledne obě rozhádané skupiny konečně vyrazily směr Úsobrno s úkolem

DOSTIHY

Mrnění zvané Dostihy nás čekalo po první táborové výpravě. Jako obvykle se všechno udržovalo až do poslední chvíle v tajnosti, až jsme zvědavostí už skoro nemohli.

A pak přijeli dva nezvykle oděni hosté - Peťa s Pavčou s velkou herní tabulí, aby nás rozdělili na tři stáje, kterým jsme dali jména Stříbrná střela, Líná herka a Šampióni. Rozdali nám dostihové peníze - švorcy (výjimečně silná měna) - a vyhlásili první soutěž. Vyzvali nás, ať prý sázíme, načež nás vyhnali na trať.

Piff v roli tlampače téměř ochraptěl (bohužel ne úplně, byli jsme zvědaví, jak zni ochraptělý Piff), Pavča v roli ozvěny trpělivě opakovala vše, co pronesl, Peťa chodil kolem s foťákem a my se honili, fandili a sázeli do úplného vysílení. Aby naši vedoucí nepřišli zkrátka, proběhli si na závěr trať sami - těžko říct, jestli za odměnu nebo za trest.

Večeře (kotel bramborového guláše) musela skoro dvě hodiny počkat, než jsme hru dohráli. Kupodivu, na hlad si nikdo nevzpomněl...

donést odtamtud razítko a přespat na Duraně.

Protože Řiči měla přece jen problémy s kolenem, měla Dáša nakonec ještě mimo nákupní výlet do Brna k večeru záchrannou bojovou akci s Vítěnkou. Kňourající Míša se rozhodla dát taky na ústup.

Počasí se chovalo zákeřně, tj. vzorně.

Středa 2. 8.

Co se dělo přes den, se neví, neb probíhala výprava bez vedoucích.

Ričilie byla navštívit boskovickou nemocnici. Prý už tam rok nebyla. Na koleno dostala mastičku a poslali ji domů.

Večer dorazivší děti dostaly za odměnu tvarohové tyčinky s Pavčíným meruňkovým kompotem alias táborovou verzí tvarohových knedlíků pro bezedné strávníky. Sdělení kluků, že nasbírali asi osm kilo hříbků a nechali je ležet u cesty, aby se s nimi nemuseli tahat, způsobilo všeobecné pobouření.

Po celý den se počasí chovalo téměř předpisově, pak ho to přestalo bavit a celá noc popršela i se stanama. Možná o něco míň než po první výpravě. Nebo že bychom si už zvykali?

Čtvrtek 3. 8.

Podraz, to neplatí. Piff vyhlásil rozcvičku s nožem a ešusem a říkal něco o křišťálových koulích. Dodatečně nám pak oznámil, že je máme udělat z brambor metodou škrábání. Naštěstí nám za přestálé utrpení byly slíbeny na oběd řízky. Rozcvičku jsme přežili asi jen díky tomu, že to bylo jediné škrábání brambor, které se od nás za celou dobu tábora chtělo.

Dopoledne jsme hráli písmenovku. Samozřejmě se to opět neobešlo bez

dohadování se o rozdělení do soutěžících družstev. Nakonec se to ale docela rozjelo.

Odpoledne byla pouť s mnohými atrakcemi: Lanová lávka (Radek), Ind s hadem (Klára, Markéta), Věštírna (Hela, Riči), Jízda v pneumatice (Silva & Katka), Lanovka (Silva & Katka), Ruské kuželky (Roman s Trřou), Sirkový soubor (Doktor), Sřtelnice (Zvíře & velká Miša), Houpačky (Zdeněk & Radim), Buchtý a koláče (Dáša & Hana), Masážní saloon u Araba (Pavča), Arabské tetování (Piff). Aby bylo i trochu kultury, stvořila Dáša jakýsi šílený (pravý pouťový) morytát, kde každou mrtvolu podrobně rozpracovala ve dvou slokách a společně s Pavčou a blíže neurčitelným spolem jej předvedla velectěnému publiku. Pouť doznávala vlastně až do večera. Co se ujalo naprosto bezkonkurenčně, byly houpačky. Zdeněk kvůli nim rozebral konstrukci zakrytí jídelny. Většina osazenstva tábora se shodla, že krytá jídelna být nemusí, zato bez houpaček příště ani ranu. Někteří si dokonce začali vymýšlet, že chtějí na dalším táboře i kolotoč.

Celý den se počasí drželo na uzdě. V noci si to vynahradilo a pršelo. Celkem dost.

Pátek 4. 8.

Pátek nešťastný je den. Piffovi bylo mizerně, všichni ostatní zaspali, provizorní rozcvička proběhla na houpačkách a pak se začal připravovat sněm. Zdeněk, Piff, Markéta a Riči odjeli pod Pavčíným dozorem k doktorovi. Po obědě (drůbeží játra s rýží) pak Markéta putovala s podezřením na slepé střevo do boskovické nemocnice a už tam zůstala. Na pozorování, zato až do úterka po táboře.

Příprava závěrečného ohně zabrala skoro celý den. Peřa Šutřík předvedl něco málo ze svého umění štípání pazourku a Evča vyplňovala volný čas drobnými hrátkami.

Večerní oheň byl zvláštní. Byl prakticky bez pompéznosti a slavnostních ceremoniálů. Vlci se stáhli do ústraní s tím, že svůj sněm přeložili na jindy, a Nová země prostě vznikla bez nějakých zvláštních formalit. Vlastně to byl takový trochu větší oheň na ukončení tábora.

Počasí samým údivem ušlo. Dokonce ani v noci skoro nepršelo.

Sobota 5. 8.

Ranní buzení obstaral Brčomil s tradiční písničkou Vlaštovky. Jakožto stále ještě úřadující náčelník Vlků si prosadil kotrmelec v ranní rose a následně šílení tvořitelé programu způsobili v rámci vysoušení louky sedací štafetu.

Zato snídaně se povedla. Dášin švédský stůl neměl konkurenci.

Dopoledne jsme potom uklízeli, částečně balili, likvidovali nadbytečné zásoby dřeva a stahovali veškeré plachty, které mohly být staženy a sbaleny. Evča pak ještě uspořádala kytologickou vycházku do okolí. Při obědě na louce kolovaly první fotky z tábora, odpoledne vyhlásil Jirka letecký den a šlo se pouštět letadýlko na vysílačku. Ve zbytku odpoledne jsme se pak vyblbli vytvářením nejnemožnějších propletenců na Twisteru a večer jsme to dorazili hrou na smradlavé vejce.

Večerní ukládání proběhlo způsobem postupného odpadávání.

Počasi celý den a takřka celou noc dělalo, že už se bude chovat rozumně, aby k ránu udeřilo plnou silou.

TWISTER

je podivná hra, kterou na nás vytáhl Piff už před táborem. Dovlekl šedivé báglové plátno a barvy a na dvou schůzkách jsme stříkali a natírali puntíky, aniž jsme tušili, co se na nás chystá. Protože patlání s různými barvami a materiály nás baví, nebránili jsme se.

Celý tábor pak Piff hru důsledně tajil, až předposlední den ji slavně konečně vybalil.

O co vlastně jde? Hru proti sobě hraje libovolný počet hráčů, nejméně samozřejmě jeden. Ten, kdo hru řídí, má dvě káči, s jejichž pomocí určí, jakou končetinou má/mají hráč/hráči obsadit jakou barvu. Kdo se jako první dotkne země/hracího plánu jinou částí těla než rukama či nohama, prohrává. Hraje-li jeden hráč, počítá se, kolik hodů „přežije“ ve zdraví a nezauzlovaný.

Tak jednoduché to je. Ale ta realita... Když jsme se do toho pustili s naší typickou důkladností, vznikaly na hracím plánu docela zajímavé propletence, které fotky dokážou zachytit jen zčásti.

Pozoruhodné na hře je i to, že skýtá zábavu nejen hráčům, nýbrž i přihlížejícím.

A návrh do budoucna - což takhle twisterový hrací plán na výpravy místo igelitu?

Neděle 6. 8.

Ve zbytku kaka se v kuchyni na podlaze utopila myš. I pro nás si zřejmě matka příroda připravila podobný scénář, neboť prší, leje, cáká a ch... (jak pravil Josef Kemr v nezapomenuté roli starého chalupníka ve známém českém filmu) Dáša si do toho ani netroufla vylézt s kytarou, která si z pátečního skorosněmu odnesla jednu vypálenou pihu pro krásu. Den zahájil svým děsivým zpěvem sbor náčelníků (Brčomil, Piff, přidala se Pavča, a postupně i další). Děs. Brčomil prosadil jako ranní píseň Wataho. Že by jako pomstu božstvům?

Balíme, mokneme, nosíme věci, balíme, mokneme, balíme, nakládáme další a další náklady do Vítěnky, která se oddaně šplhá zablácenou cestou, kterou důsledně mění v močál, znovu a znovu k Jarovi, kde se věci skládají, stěhujeme kufry k nákladáku, pak se do nákladáku nakládá ta hromada složená z Vítěnky u Jary, načež odjíždíme autobusem a vlakem, jsme doma, tábor končí a v okamžiku, kdy přijíždíme na nádraží, přestává pršet a do klubovny se přesouvá neuvěřitelná hromada mokrých a špinavých věcí z nákladáku...

Tak zas příště...

ZÁVĚREM

A teď už jen zbývá tu příšernou sbírku dovezenou zpět umýt, odrhnout pískem a usušit/rozložit, usušit a poskládat/usušit a uklidit/přebrat, rozdělit, usušit a zpracovat. Ve středu po táboře pořádají Piff s Hankou, Dáša s Helčou a Pavča přehlídku celt, týpek a plachet na náměstíčku před klubovnou. Slunko potměšile svítí a na vyhřátém tmavém asfaltu napůl usušené věci docela slušně dosychají. Na závěr

se ještě několik přepravek cvičně přenesse k Dáši na zpracování a zpracované zpět do skladu (Vítěnka si do čista vydrbaná po táborových útrapách chrochtá blahem v garáži a odmítá si s námi povídat...)... A teď už to chce jen čas, aby účastníkům otmulo natolik, že vytvoří vedle již vyšlého „táborničku“ i tradiční „potáborniček“, na základě kterého budou moci účastníci tábora v důchodu vzpomínat, jak si v mládí užívali nedotčené přírody...

PODĚKOVÁNÍ

Ahoj Renčo, Romane, Medvídka, Zvírátko, Zdeňku, Jirko, Martine, Skisko, Beruško, Radime, Brčomile, Šutříku, Peťo a Evčo,

pro většinu z účastníků je asi tábor na Višňovém potoku sečtenou a podtrženou minulostí. Doufáme, že jste jej přežili bez následků a že jen my si sypem do čaje sůl místo cukru, v noci se budíme, abychom přiložili na oheň, přebíráme se v hromadách mokřých přepravek se spoustou naprosto nesmyslných a vlezle zablácených věcí a pokoušíme se zachránit střípky vzpomínek dřív, než je překryje další vrstva dějin. A zatímco usilovně přemýšlíme, co se na táboře dalo udělat lépe a jak příště na to, naše děti kolem nás spokojeně poletují a nepřestávají se divit, co blbnem - jim se tábor líbil. Pravda, byl prý - z jejich pohledu - poněkud zmatený, bez pevné ruky řídící jeho chod, nicméně na první pokus to prý nebylo špatné, takže navrhují v pokusech pokračovat.

Než se však vrhneme na pokračování, je třeba udělat tečku - uzavřít účetnictví, sepsat táborovou kroniku a v neposlední řadě poděkovat všem, kdo přispěli k tomu, že tábor byl tak dobrý, jaký byl, že jsme přežili nepřízeň počasí i své přehmaty a že se dětem a snad i dospělým líbil - a to znamená poděkovat i Tobě.

Je škoda, že se dnes už počet osob, které se zabývají činností s dětmi, výrazně snížil. Snad je to tím, že jsou lidé stále více vytížení, snad tím, že děti jsou náročnější než dřív, snad tím, že nabídka, jak příjemně strávit dovolenou, je stále širší a poutavější. Tím spíš jsme rádi, že jsi našel/našla čas na to, abys s/za námi na tábor přijel/přijela, a že jsi se zúčastnil/a programu a podpořil/a jeho přípravu a průběh.

Táborem naše činnost nekončí. Když už jsme se dali na vojnu, chceme bojovat dál. Na podzim plánujeme dvě putovní výpravy (1. 9. na Lipnici, koncem října na Jihlavku), jeden pracovní víkend (koncem září sázení stromků na Kořenci) a koncem listopadu jeden zábavný - divadelní víkend na boskovickém hradě. Mezi vícedenními výpravami budou pravidelně jednodenní sobotní akce buď v klubovně nebo jako krátký výlet. Těšíme se, že se nám znovu podaří Tě vylákat ven a že se třeba za námi někdy staviš i v úterý v klubovně na rohu Tomáškové a Pastrnkové, kde budou od 5. 9. v době od 16:30 do 18:30 h pravidelně schůzky a po nich krátce příprava víkendových akcí formou posezení dospělých. Konkrétní rozpis akcí jako jakési permanentní zvadlo bude následovat.

Ještě jednou díky. Na příští setkání s Tebou se těší

za Novou zemi Brno
Piff, Pavča a Dáša

OBSAH

Příprava tábořiště po našem	1
Balící etuda	2
Šedivá teorie... ..	3
... a zelený strom života	4
Úvodem	5
Tak jaký ten tábor vlastně byl	5
Co se dělo aneb den po dni	5
Masky	7
Táborová předpověď počasí	8
Výprava do Kunštátu	9
Den trifidů	10
Dostihy.....	11
Twister	12
Závěrem	13
Poděkování	14

TWISTER č. 00/ročník 00 - občasník kmene Ligy lesní moudrosti Nová země Brno (reg. č. 613), kontaktní adresa: Tomášková 7, 615 00 Brno, fax 05 4524 5842, mail senta@petrova.cz, www.volny.cz/novazeme, určený pro vnitřní potřebu kmene a informování osob kmeni blízkých o jeho činnosti. Neprodejné. Vychází v nákladu 50 výtisků v elektronické i papírové formě **22. 10. 2000**. Odpovědný redaktor: Dagmar Petrová, redakční rada: Vlastimil Piff Hanuš, Hana Hanušová, Pavla Pavča Maarová. Tiskové chyby a omyly vyhrazeny.